

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ ;

Αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις, **διάλυσις** δὲν ἐννοεῖται σαφῶς. Πρέπει νὰ ἔχῃς ἐνώπιόν σου καὶ τὸ ἀντικείμενον εἰς ὃ θὰ τὴν ἀναφέρῃς καὶ ἡσχέσις τῆς πρὸς αὐτὸ εἶναι τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ἡ λέξις.

Τί εἶνε λοιπὸν διάλυσις ;

Θὰ ὑποθέσῃς λοιπὸν πρῶτον ἐνώπιόν σου ἑπτὰ ἀνθρώπους, τοὺς πρῶτον ὑπουργοὺς, λυσσάζαντας δι' ἐξουσίαν καὶ μὴ ἐννοοῦντας νὰ ζήσουν ἄνευ ἀμάξης καὶ κλητῆρων ὑπηρετῶν. Θὰ ὑποθέσῃς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους κραυγάζοντας ἐν τῇ βουλῇ, ἀκοσμοῦντας, ἀτακτοῦντας πέρα τοῦ πρέποντος.

Τότε παρουσιάζεται ὁ κ. Τρικούπης φρέσκος φρέσκος, ὅ,τι ἔφαγε τὸ μπιφτέκι του, καὶ τοὺς λέγει: *διαλυθῆτε κύριοι !*

Θὰ ὑποθέσῃς κόμμα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τραφέν ἐν τῇ κεντρικῇ ἐξουσίᾳ, μὲ τοὺς νομάρχας του, μὲ τοὺς ἐπάρχους του, μὲ τοὺς τελῶνας του, μὲ τοὺς σταθμάρχας του, μὲ τοὺς κλητῆράς του. Τὸ κόμμα αὐτὸ ἀπολέσαν, κρίμασιν οἷ, οἶδε κύριος, τὴν ἐξουσίαν, μαίνεται ἐν τῇ βουλῇ. Κάννει τὰ πάντα ἄνω κάτω. Νομίζει ὅτι εἰς πᾶσαν στιγμὴν τοῦ φεύγουν οἱ κλητῆρες καὶ ἡμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ χωρὶς ὑπηρέτας, ὑβρίζει, ἀπειλεῖ.

Τότε παρουσιάζεται εἰς τὸ μέσον φρέσκος φρέσκος ὁ κ. Τρικούπης καὶ πλῆττων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ μαστίγιόν του κράπ, κράπ : *διαλυθῆτε κύριοι, τοὺς λέγει.*

Θὰ ὑποθέσῃς τὸν κ. Ζαῖμην τρελλὸν διὰ τὰς οἰκονομίας, κραυγάζοντα, παθαινόμενον ἀδιακόπως δσάκις ἀκούει τὴν λέξιν *πίστωσις*, προφητεύοντα ἀχανῆ λάκκον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὅλοι μετ' ὀλίγον θὰ εὗρεθῶμεν ὅπως μᾶς βλέπετε. Καὶ ἐπὶ τέλους τὸν τοιοῦτον κύριον Ζαῖμην τείνοντα τὴν χεῖρα εἰς τὸν παραγαγόντα τὴν τοιαύτην νευρικήν πάθησιν

του, εἰς τὸν κ. Κουμουνοῦρον, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐννοεῖ αὐτὸς νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς οἰκονομίας καὶ ὄχι ἄλλος.

Ἀ', τότε παρουσιάζεται ὁ κ. Τρικούπης θυμωμένος πλέον καὶ τοῦ λέγει : *Διαλύσου κ. Ζαῖμη*, διότι πολιτεύεσαι διὰ πρόσωπα καὶ ὄχι διὰ πράγματα.

Θὰ φαντασθῇς τὸν καπετὰν ἕναν κ. 'Αρ. Οἰκονόμου, τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ, θέλοντα νὰ ἐξαπατήσῃ αὐτὸν καὶ παρέχοντα χρήματα ἐδῶ, χρήματα ἐκεῖ, πιστώσεις εἰς τὸ ναυτικόν, πιστώσεις εἰς τὸν στρατὸν, ἀπὸ ταμεῖον κενότατον, κατὰκενον.

Τότε ὁ κ. Τρικούπης μὲ ἕνα μορφασμὸν ἀγγλικώτατον τοῦ λέγει εἰς τὸ αὐτί : *Διαλύσου κ. Οἰκονόμου* καὶ πήγαινε νὰ μάθῃς νὰ ἐξετάζῃς τί ἔχει τὸ ταμεῖόν σου καὶ ἀκολουθῶς νὰ μοιράζῃς.

Θὰ ὑποθέσῃς τὸν κ. Δηλιγιάννην παθόντα ψυχολογικῶς καὶ ὀνειρευόμενον ἀδιακόπως δομοκὸν καὶ σύνορα. Φωνάζοντα εἰς τὴν βουλὴν: «Στρατὸν δι' ὄνομα Θεοῦ, διότι αὐριον θὰ μᾶς διατάξῃ ὁ Σουλτάνος νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ εἶνε ντροπὴ νὰ μᾶς δώσῃ μαζί μὲ τὴν Ἀρίσσαν καὶ δύο τάγματα βαζιβοζούκων.»

Ὁ κ. Τρικούπης, μὴ ἀνεχόμενος νὰ ἐξαπατᾶται τὸ κοινὸν ἀπὸ τοιαύτας φληναφίας, παρουσιάζεται αἰφνης καὶ λέγει : *διαλύσου κ. Δηλιγιάννη*, διότι μᾶς ἔσπασες πλέον.

Αὐτὸ θὰ εἴπῃ *διάλυσις*. Διάλυσις τῶν στοιχείων ἐκείνων ἅτινα ἀπετέλουν τὴν νόσον τοῦ ἔθνους. Διάλυσις τῶν προσώπων ἵνα ἔλθουν τὰ πράγματα. Διάλυσις τῶν ἀνθρώπων τοῦ δομοκοῦ ἵνα ἔλθουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἑλληνισμοῦ. Διάλυσις τῆς ἀργίας ἵνα ἔλθῃ ἡ ἐργασία.

Ἐμπρὸς, κ. Τρικούπη, στρέψον τὸ καμτσίκι σου καὶ ἔξω εἰς τὴν κοινωνίαν, διάλυσον πάντα τὰ νοσηρὰ στοιχεῖα, τοὺς κηφήνας οὔτινες τρώγουν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων.

Διάλυσε καὶ τὰς ἐφημερίδας ἐκεῖνας, αἵτινες τολμοῦν νὰ ἐκφράζονται πολιτικὰς γνώμας, ἀφοῦ μία ἐπίσκεψις τοῦ κονδυλίου τῶν 500,000 δρ. θὰ τὰς κάμνη νὰ σιωπήσουν.

Ἄλλὰ πῶς; Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε διάλυσις; Ἐνας ἄνθρωπος, ὥσπερ βασιβοζοῦκος νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς σκορπίσῃ ὅλους, νὰ χάσωμεν λοιπὸν τὸν κ. Κουμουνδούρου, νὰ χάσωμεν τὸν κ. Ζαῖμην, νὰ χάσωμεν τὰ ἐντάλματα καὶ τοὺς κλητῆρας; Καὶ αὐτὰ νὰ τὰ κάμῃ ἓνας;

Δὲν εἶνε ἓνας. Εἶνε ἡ πλειοψηφία τῆς βουλῆς καὶ τοῦ ἔθνους.

Δὲν τὸ πιστεύεις ἀκόμη;

Ὁ τὸ ἔδης αὐρίον.

Λουκιανός.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ ἱεροκῆρυξ Ξανθάκης ἀνοίγει σχολεῖον Ἑκκλησιαστικῆς ῥητορείας.

Προσόντα τῶν ἐγγραφησομένων μαθητῶν ἀπαιτοῦνται νὰ μὴ μποροῦν νὰ προφέρουν κανὲν γράμμα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Νὰ μὴ ξεύρουν σύνταξιν, οὔτε νὰ μάθουν ποτέ. Καὶ νὰ λένε ὅ,τι φθάσει.

Τῆς ἐπιτυχοῦς διδασκαλίας του λαμπρὰ δείγματα ἔδωκε προχθὲς, σταυρώσας τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἐν μέσῳ τῆς συντάξεως καὶ τῆς προφορᾶς.

Ὁ κ. Πάνος Κολοκοτρώνης κάμνει νὰ εἰσέλθῃ εἰς δωμάτιον ἐνθα ἦτο συνηγμένος κύκλος διπλωματῶν.

— Ἄ! λέγει δὲν εἶναι ἡ θέσις μου καὶ φεύγει.

— Ἀργὰ τοῦ ἀπαντοῦν, τὸ κατάλαβες, μόνον ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κουμουνδουρικὸς βουλευτὴς Τσουτσουνάτος ὀνομάζει τὸν βουλευτὴν Προβατᾶν, βρακᾶν ἐπίσης, Τσουτσουνάτον Β'.

Ὡστε καὶ οἱ τρικουπικοὶ καὶ οἱ κουμουνδουρικοὶ ἔχουν τὸν Τσουτσουνάτο τους.

* Ἀς ἰδοῦμε ποιὸς θὰ φάγῃ τὸν ἄλλον.

Ὁ κ. Μαυροκορδάτος ἐζήτησε νὰ προσηλυτίσῃ τὸν κουμουνδουρικὸν Τσουτσουνάτον πρὸς τὸ κόμμα του.

Οὗτος προσποιούμενος ὅτι δὲν σπουδάζει ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας:

— Ἄμ ποῦ μὲ βάζεις, μέσα, τοῦ λέγει, Κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑταιρίας, ξερεῖς τί φεῖδι εἶμαι.

Ὁ πρόξενος τῶν Δαρδανελλίων ἔφθασεν ἐδῶ φορτωμένος στρεῖδια, προωρισμένα διὰ τὸν κ. Δεληγιάννην.

Ἄλλ' ὥς νὰ ἔλθῃ, παρενέβη ἡ ὑπουργικὴ κρίσις, τὰ δὲ στρεῖδια ἐφαγώθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη εἰς ὑγείαν τοῦ ἐκ Γόρτυνος συναδέλφου του.

Προχθὲς ὁ Βασιλεὺς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Χαδζῆ Πέτρου εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐξοχικὸν πύργον τοῦ Κουμουνδούρου.

Ἐπὶ μιᾶς τραπέζης εὗρε τὴν ἐφημερίδα τὸ Δίκαιον.

— Βίδες, λέγει τοῦ κ. Χαδζῆ Πέτρου, ποῦ ὁ Κουμουνδούρος ἔχει τὸ Δίκαιον;

(Ἱστορικόν.)

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ἐδὲν καὶ Ῥωμαῖκο.

Μίλτωνος κάλαμον ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τις ὅπως δυνηθῇ ἐπαξίως νὰ περιγράψῃ τὸν παράδεισον τοῦ Ἀδάμ Κουμουνδούρου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ τὸν ἐξώρισεν ὁ Σαββαῶθ Τρικούπης.

Τί ἦτο ἡ Ἐδὲν ὅπου οἱ προπάτορές μας, ἀθῶα ζῶα καὶ τὰ δύο, κατηναλίσκοντο εἰς ἐναγκαλισμοὺς ἀγόνους, ἐν ἀτελευτήτῳ μακαριότητι; Βεβαίως, ὅταν ὁ Σατὰν εἶδε τὸ μακάριον ζεύγος νὰ συγκοιμᾶται γυμνόν, ὡς δύο ἔργα γλυπτικῆς, καὶ ἐπὶ τῶν γυμνῶν αὐτῶν μελῶν τὸν ἐξ ἀνθέων θόλον νὰ βρέχῃ βροχὴν ἐκ ῥόδων, ἐνῶ μυστηριώδεις ἐντὸς ἀρωματικῶν ἁλσῶν ὀρχήστραι ἐξ ἀηδόνων ἐνανουρίζον τὸν ὠραιότερον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν ὠραιότεραν τῶν γυναικῶν, ἐζηλοτύπησεν, ἐξεπλάγῃ, ὀλίγον ἔλειψε λησμονῶν τίς εἶναι νὰ τρέξῃ, ἵνα φίλημα ἀγγέλου ἀγνόν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν δύο ἐπιθέσῃ.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ βίος των δὲν μονότονος. Εἶχον τῆς τύχης τὰς αὐξομειώσεις; Εἶχον τῆς τύχης τὰ κύματα; Εἶχον τὰς ἡδονὰς τῆς πάλης; Εἶχον νὰ ἱκανοποιήσουν πάθῃ; Ἐχθροὺς νὰ νικήσουν; Φίλους νὰ πετρώσουν; Οἰκόπεδα ἐπὶ οἰκοπέδων νὰ προσθέσουν; Εἰς κληρονομίας ζέων νὰ ἀναμιγνύωνται; Χωρία νὰ ἀγοράζωσι; Ζητήματα νὰ λύωσιν; Βουλὴν νὰ διαλύωσι; Πλειοψηφίαν ν' ἀποτελῶσι; Ἐπαναστάσεις νὰ ἐμπορεύωνται; Κόσμον ν' ἀπατῶσι; Τὰ θεατρικὰ ὡς πράγματα νὰ ἐπιδεικνύωσι; Τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθειαν νὰ παριστῶσι; Νόμους νὰ παραβαίνωσιν; Ἀγγέλους νὰ διαφθείρωσι; **Θεοὶ νὰ γίνωνται;**

*

Τὸ λημέρι.

Καὶ τί δὲν εἶχεν ὁ παράδεισος τοῦ Ἀδάμ Κουμουνδούρου; Δὲν πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς ποιητικὰς περιγραφὰς διὰ νὰ τὸν παραστήσωμεν ζωντανόν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Φαντάσθητε λημέρι μεγάλης ληστρικῆς συμμορίας, εἰς οἶον δὴποτε μέρος, ἐπὶ οἰοδὴποτε βουνοῦ. Τὸ λημέρι αὐτὸ εὐρίσκεται ὀπισθεν μεγάλης ἐμπορικῆς ὁδοῦ, δι' ἧς ἀενάως διέρχεται κόσμος ποικίλος καὶ παντοδαπός, καθ' οὗ τὰ παλληκάρια τῆς συμμορίας ἐπιτίπτουσιν ἐξ ἐνέδρας καὶ ληστεύουν τοὺς διαβάτας, τοὺς λαφυραγωγοὺν, τοὺς ξεγυμνόνουν, ἐνίοτε καὶ τοὺς φονεύουν. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ νὰ γίνεταί ἐπὶ ἔτη, μὲ ὀλιγίστας μόνον διακοπὰς. Καὶ τί δὲν ἡδύνατο νὰ συναχθῇ εἰς τὸ λημέρι ἐκεῖνο; Ὅ,τι δύναται νὰ φαγῶθῃ ὅ,τι δύναται νὰ ἐνδύσῃ ὅ,τι νὰ χρησιμεύσῃ εἰς κατοικίαν, εἰς σποράν, εἰς μέλλουσιν ἐκμετάλλευσιν ὅ,τι δύναται νὰ ἐξαργυρωθῇ ὅ,τι εἶναι χρῆμα ὅ,τι δύναται νὰ κοσμήσῃ, νὰ τέρψῃ, νὰ διασκεδάσῃ ὅ,τι ἀστράπτει ὡς δόξα ὅ,τι θωπεύει ὡς ὄνειρον ὅ,τι ἐρεθίζει ὡς γαργαλισμός ὅ,τι ἱκανοποιεῖ ὡς ἔρως ὅ,τι ἱλαρύνει ὡς ἄσμα ὅ,τι προπαρασκευάζει βοήθειαν ὡς φίλιον ὅ,τι ὑπισχνεῖται